

Fiji, Sanddyneløp i Sigatoka Sand Dunes

På Fiji har tilreisende nordfra funnet en bestialsk måte å drepe folk på. Man venter til sola står i senit. Så utstyres dem med kart og kompass og sender dem hodestups ut i sanddynene. Etter et par - tre timer vil døden komme som en befrielse, etter at de har måttet spøle rundt i sanddynene under stadig økende lidelser. Man vet at dette er folk som aldri vil komme på å gi seg frivillig og på den måten unndra seg sitt tragiske endelikt.

Slik kunne jeg, for å sette det en smule på spissen, ha rapportert dette o-løpet. Den mer edrue versjonen er imidlertid ikke særlig annerledes. Løpet ble mer enn krevende, - også å oppsummere uten å bli for varm i toppen.

Da Jørgen på bussen til løpet kunngjorde for meg, med et litt lurt smil, at dette ville bli en minneverdig og spektakulær opplevelse, ante det meg at noe utenom det vanlige A4-formatet var i gjære. Men fortsatt tenkte jeg på sanddynene mer enn den fysiske utfordringen, selv om sola allerede sto slik til at gjerdestolper ikke kastet skygge.

Å løpe barbeint i kald djupsnø er bent ut sagt en fornøyelse i forhold til å løpe med sko i varm flyvesand. Der får du ingen botn å sparke fra mot. Du blir bare stående og stampe. Er det litt motbakke, og den til og med skrå litt, så føler du at det går to skritt tilbake for hvert skritt frem, eller kanskje var det omvendt, - jeg vet ikke lenger.

Vesentlig fremover gikk det i hvert fall ikke, slik min traurige opplevelse var. Jeg prøvde å løpe til de par tre første postene. Da var det ennå vilje til å komme fortest mulig frem. Så kom en infernalsk lang skråstigning opp på en åsrygg, hvor sanden bare rant nedover under skoene dine. Jeg peste meg over kanten og ned på en sti. Endelig noe fast under beina. Problemet var bare det at beina var gåen og lystret ikke hjernens kalde ordre om løping.

Løypa skulle ha vært vesentlig kortere for slike gamlinger som meg. Men for at vi skulle få oppleve synet av et landskapsområde med dynesand i spektakulære formasjoner, ble løypa forlenget med et par km. Godt tenkt, men hva skjedde? Da du omsider kom ut til det aktuelle

dyneområdet, var du så dritlei av sanddyner at du bannet bare du så dem, og verre dess flere som dukket opp. Dessuten var du så utmattet av å stå rett opp og ned å trø sand, at du knapt hadde gangsyn. Og skulle nå synet mot formodning registrere noe «verdifulle»,

så klarte likevel ikke hjernen lenger å tolke hva det var. Så sightseeingen i dynelandskap ble en formidabel fiasko, - for meg.

Jeg kom etterhvert sammen med en eldre dame fra et av de baltiske landene. Hun ble visst yngre og yngre utover i løpet. Den dama kostet meg mye ekstra svette. Jeg kunne for skams skyld ikke slippe. Jeg hadde forresten tatt igjen henne allerede på 2.post og løpt ifra. En finne var også med oss, så vi var en troika. Han viklet seg etter hvert inn i et tett grøntområde inn mot en post. Et par minutter senere så jeg høye grøntvekster som rørte seg i toppen inne i bushen. Jeg skjønnet det fortsatt var liv der inne, men finnen så jeg aldri mer.

Klubbkompis Paul F hadde også tilbrakt rikelig med ufrivillig tid inne i det samme krattet. Vel ute igjen, liknet han en rømling fra en mislykket benamputasjon. Blodet og fæl på legger og lår kom han ravende i mål. Det kalles med rette å blø for drakta.

Innover mot mål ble det strandkant.

Dere må løpe ned mot den fuktige stripen, ble vi tilrådet. Joda, jeg prøvde det, - ikke å løpe, men å gå på stranda. Ved fallende sjø stemmer teorien, men når det flør blir den løse sanden fuktig i tillegg, og om mulig enda tyngre å løpe i. Dessuten slo nesten annenhver bølge inn over nytt land, og du ble søkkblaut på beina med full utskifting av vannet hvert minutt. At jeg registrerte mye plastavfall og skrot langs stranda,- til og med på skjønne Fiji, tar jeg som et tegn på at jeg fortsatt var ved bevissthet innover mot mål.

Ved målbukken segnet jeg om, - eller burde ha gjort det. Av hensyn til de tilstedeværende holdt jeg meg oppreist til jeg stupte ned og inn under palmene. Ølboksen jeg hadde i sekken holdt jeg klokkelig på avstand. Hadde den blitt konsumert på styrten, måtte folk ha båret meg til bussen. I stedet tylltet jeg i meg et par liter vann. Dette var min andre «nær-døden-opplevelse» under et o-løp på turen.

Badingen etterpå i fullt o-antrekk var henrivende deilig. *(At jeg fikk med meg et minne fra denne stranda, er en annen historie. Det fikk jeg forleden dag trukket ut av hælen hos fastlegen min, til den nette sum av kr 320. Snakker om kilopris for torner!)*

Jeg skylder kanskje å gjøre oppmerksom på at jeg fortsatt regner arrangørene i PWT som mine gode venner. Utrolig hva man er i stand til å tilgi! Gjør de det samme etter denne løpsreportasjen?